

tragtning. Det, der foregaar, er, at de, der ønsker Tegninger udarbejdet af Arkitekter til Opførelse af Huse, faar tildelt dem gratis; alle de, der ønsker det og forlanger det, faar Tegninger udarbejdet paa Grundlag af den Erfaring, der er gjort. Jeg vil om disse Bygninger ude paa Fuirendal, ude paa det ærede Medlems Gods sige, at det var sidste Aar, der blev bygget uden Arkitekttilsyn, og at man paa Grundlag af Erfaringer har ansat faste Arkitekter, hvis Arbejde gaar ud paa ikke at tvinge Husmændene til at bygge paa en ganske bestemt Maade, men at gøre det mest mulige for at lære dem at forene det smukke med det praktiske uden at berøve dem Følelsen af, at de bygger deres eget Hus, og at det ikke er Staten, der foreskriver dem at bygge efter et ganske bestemt Skema. Det er den Plan, der arbejdes efter.

**Ulrich:** Det foreliggende Lovforslag om Naturfredning gaar ud paa at forøge Fredningsmyndighedernes Initiativ og skaffe Befolkningen en udvidet Adgang til Skov, Strand og Søbredder. Jeg maa sige, at jeg betragter dette forøgede Initiativ og denne udvidede Adgang for ganske upaakrævet i Øjeblikket. Den nugældende Naturfredningslov af 1917 giver i Virkeligheden Befolkningen en saadan Adgangsret til de Steder, man her i Loven ønsker at udvide Adgangen til, at den fuldt ud staar paa Højde med den Respekt, som Befolkningen har overfor Naturen, og derfor kan jeg ikke rigtig forstaa, at den højtærede Justitsminister kan betragte dette Lovforslag som et væsentligt Led i den Kæde af Lovforslag, som det har behaget den højtærede Minister at lægge om det høje Folketing.

Jeg betragter dette Lovforslag som ganske upaakrævet og vil udtale Haabet om, at det ikke naar til at blive til Lov, af mange forskellige Grunde. Jeg er nemlig ganske enig med det ærede Medlem, som talte for Socialdemokratiet, Hr. A. O. Meyer, om dette, at Befolkningen skal lære at respektere Naturen; og før den har lært dette, før skal man ikke give den udvidet Adgang til Naturen. Der er i Øjeblikket en Adgang til denne i saadan Udstrækning, at der ikke er noget Menneske, som med Rette kan klage, undtagen det lige skulde være den højtærede Justitsminister; thi det frem-

gaar jo af det Lovforslag, vi har liggende for os, at han mener, at denne Adgang ikke er tilstrækkelig.

Jeg sagde, at Lovforslaget bl. a. gaar ud paa at forøge Fredningsmyndighedernes Initiativ. Dette fremgaar af Lovforslagets § 6. Hidtil har det været saaledes, at Initiativet laa hos Fredningsnævnet; det var dette Nævns Medlemmer, der selv tog Initiativet til de forskellige Arbejder, som man mente at ville udføre fra dette Nævns Side. Men nu foreslaar den højtærede Minister, at fremtidig skal det være saaledes, at en hel Del forskellige Autoriteter skal kunne yderligere stimulere dette Initiativ hos Fredningsnævnet. Jeg tror, det vil være ganske overordentlig uheldigt. Fredningsnævnet har, det tror jeg, man erkender fra alle Sider, udført et overordentlig godt Arbejde og har Initiativ nok. Men efterhaanden som der kommer flere og flere, som kan stimulere dette Initiativ, vil det i Virkeligheden betyde en Svækkelse af Fredningsnævnet i Stedet for en Styrkelse.

Derfor maa jeg meget fraraade at gaa med til at give denne Ret til, om jeg saa maa sige, at vække Fredningsnævnet af dets eventuelle Slummer saavel til Kommunalbestyrelser, Foreninger for Naturfredning og Udvalget for Naturfredning, og selvsagt ogsaa lade Naturfredningsraadet have Initiativ i den Retning. Thi derved vil man ganske simpelt faa fremkaldt dette, at Fredningsnævnet ustandseligt vil være i Aktivitet; og dette er jo en sikker Borgen for, at man kommer ind paa Omraader, som uden at skabe noget virkeligt Gode for Befolkningen vil skaffe en Mængde Udgifter for Statskassen, som er ganske overflødige. Altsaa, denne Forøgelse af Naturfredningsnævnets Initiativ vil jeg meget fraraade.

Derefter kommer vi til den anden Hovedsag i det foreliggende Forslag, nemlig den udvidede Adgang for Befolkningen til Skov, Strand og Søbredder. Dér vil jeg gerne sige, at naar man er gaet saa vidt som i Forslagets § 23, hvor man vil aabne Adgang i samtlige Landets Skove, naar de er Fredskovspligt underkastet, saa er dette efter min Mening at gaa meget for langt. At man giver Befolkningen uhindret Adgang til Statens Skove, finder jeg fuldstændig rimeligt, thi Statens Skove ejes jo af os alle sammen, og at man i disse giver Be-